

Eenzaam wandelt hij voort, wijlend nu hier en dan ginds —
Niemand kent hem, noch kent hij 't nu levend geslacht.

Slechts de dooden leven voor hem.

Eenzaam verlaat hij de stad, die vol van zijn lieven,
Leeft door den dood.

D A N A Ë.

[Koning Acrisius hield zijne dochter Danaë gevangen, op grond van eene voorspelling, dat haar zoon hem zou dooden. Zij werd echter bij Zeus, den hoogsten der Goden, die de gedaante van een gouden regen had aangenomen, moeder van Perseus. De hardvochtige vader en grootvader gaf haar met haar zoontje in een kist (arkje of scheepje) aan de golven der zee prijs].

Toen 't geloei van den storm en het bruisen der golven
Schier het kunstig vervaardigde scheepje bedolven,
Zat ze weenend ter neer met den dood in het hart,
Sloeg om Perseus den arm en gaf lucht aan haar smart:

«Mijn kind, welk een naamlooze ellende!
Gij slaapt en uw borstjen het ademt zoo zacht,
Zoo kalm drijft ge voort in den somberen nacht,
Mij is 't donker, waarheen ik mij wende.

Uw hoofdje, door weeldrige lokken bedekt,
Wordt niet door den dreigenden golfslag gewekt:
U deert het geloei van den storremwind niet,
Op die purperen spreij daar kent gij geen verdriet».

«O, ware 't gevaar een gevaar ook voor U
En luisterdet gij naar mijn stem, gij die nu.....
Maar neen, slaap, mijn kind, doch slape ook de zee,
En — slape ook het eindlooze, het duldlooze wee!